

mænd længe haft i Tankerne, at jeg skulde hen og gøre Dem en Besøgelse en Dag. Jeg syntes jo da, at vi kanske nok kunde have et og andet at snakke med hinanden om. Og da jeg saa hørte, at De var gaaet herind til Anders Jørgen, saa mente jeg jo, at det var ikke værd at spille Lejligheden.“

„Vi har saavist intet at tale med hinanden om,“ afbrød Emanuel kort og med en Stemme, der endnu dirrede af Sindsbevægelse.

„Ja ja — det kan jo være,“ fortsatte Væveren lige sindigt men i forandret Tone, mens Smilet et Øjeblik forlod hans Ansigt, og hans halvt tillukkede Øjne iagttog Kapellanen skarpt med et ligesom prøvende Blik. „Jeg tror nu lige godt, at Hr. Pastoren tager forkert af os Skibberupere! For det er nu en Gang saadan med os, at vi har immerda vor egen Maade at ta'e Sagerne paa. Vi snakker saadan lige jævnt ud om alle Dele . . . og se derfor er Hr. Pastoren nu bleven vred paa mig i Dag. Og dog siger jeg Dem, at jeg mindst af alt tænkte paa at fornærme Dem.“

„Ja, saa forstaar jeg ikke Deres Opførsel,“ svarede Emanuel bestandig lige afvisende, skønt han allerede var begyndt at blive roligere og at føle sig lidt skamfuld over sin Opfarendhed.